

ART

La Fundació Godia exposa el bo i millor de la col·lecció Cal Cego

'Iceberg. La realitat invisible' aborda la naturalesa ambigua de les imatges

La col·lecció Cal Cego no té seu però està present en diferents museus catalans. La Fundació Francisco Godia acull una selecció d'obres destacades en una mostra sobre l'ambigüitat de les imatges.

ANTONI RIBAS TUR

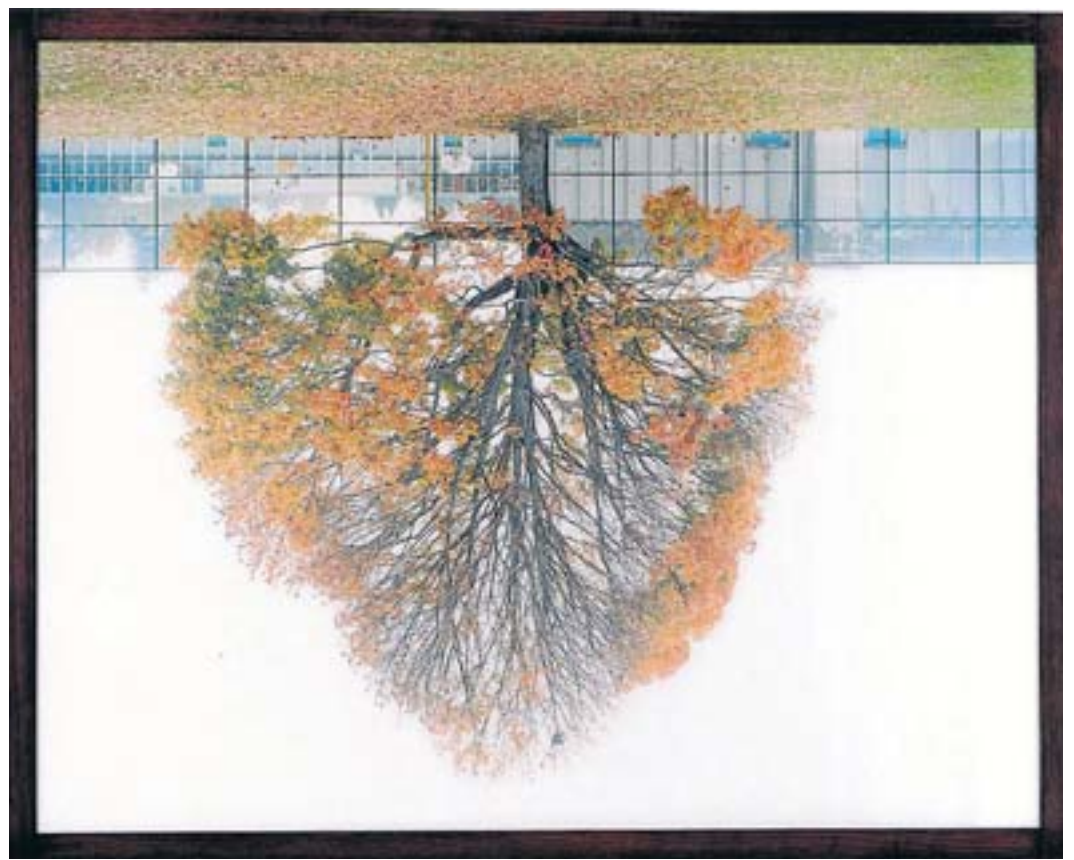
BARCELONA. Si dues persones haguessin de descriure una imatge, cadascuna d'elles en faria una interpretació diferent. El llenguatge és una de les vies amb què es pot qüestionar el que una imatge sembla mostrar d'entrada. *La realitat és una il·lusió molt persistent*, diu una de les frases d'or de Dora García, una de les obres que formen l'exposició de la Fundació Godia *Iceberg. La realitat amagada*.

La mostra està formada per dinou obres d'artistes com ara Douglas Gordon, Jeff Wall, Santiago Sierra, Stan Douglas, Ignasi Aballí, Wolfgang Tillmans, Tacita Dean i Rodney Graham provinents de la col·lecció d'art contemporani Cal Cego. A més d'aquestes obres, l'exposició n'inclou dues més de la Fundació Godia –un bodegó de Juan van der Hamen del segle XVII i un dels llenços esquinçats de Lucio Fontana– per mostrar que el qüestionament de les imatges és atem-

poral. A més de Dora García, el text també apareix en les obres de Javier Codesal, de qui s'exposa una projecció de diapositives amb versos de poemes titulada *50 versos exactes*, i Douglas Gordon, representat per *The difference is not at all II*, una instal·lació camuflada en una de les parets de les sales.

"La comprensió està arrelada a la capacitat de dir no", diu Montse Badia, comissària de l'exposició i directora artística de Cal Cego, que recordava una cita de l'assaig de Susan Sontag *Sobre la fotografia* sobre la necessitat de "ser conscients de la construcció de les imatges per poder tenir una consciència crítica". En comptes de crear una seu permanent per a les més de 400 obres que ja atresoren, els propietaris, Roser Figueras i Josep Inglada, preferixen cedir-les a museus com ara el Macba o la Fundació Godia per incentivar la creació de coneixement i la difusió de les peces.

L'ambigüitat de les imatges és precisament una de les línies que segueixen a l'hora d'adquirir noves obres. "La imatge de l'iceberg és una metàfora d'alguna cosa que només es pot veure en una mínima part i que no és el que sembla sinó que amaga alguna cosa més: la realitat creada, produïda, distribuï-

Schoolyard tree, Vancouver, de Rodney Graham. L'artista qüestiona el contingut de les imatges amb un gest tant simple com exposar una fotografia capgirada. FUNDACIÓ FRANCISCO GODIA

Ambigües
Cada imatge té un element inquietant per interrogar l'espectador

da, llegida i percebuda", subratlla la comissària.

Cadascuna de les imatges d'*Iceberg* "té una cosa inquietant" perquè ens preguntem "què passa". "Percebem el món a través de les aparences i aquestes imatges permeten aprofundir-hi i qüestionar-se sobre com es construeixen les imatges", diu Badia. L'arbre capgirat de la fotografia de Rodney Graham *Schoolyard tree, Vancouver* és un dels exemples més evidents. Serveix perquè els alumnes de l'escola on està situat aprenguin les estacions de l'any, però l'artista el representa invertit com si es veiés a tra-

vés d'una cambra obscura i recorda la relació arbitrària entre significat i significant que va teoritzar el lingüista Ferdinand de Saussure.

L'arquitectura constitueix un altre dels eixos temàtics de l'exposició. Una fotografia de Santiago Sierra d'un edifici de Mèxic revela, només amb els focus amb què l'artista va il·luminar les plantes on es refugien indigents i venedors ambulants, els conflictes socials que genera la convivència de rics i pobres. Un altra de les imatges, de Stan Douglas, mostra com l'antic Cine Majestic de l'Havana s'ha convertit en un taller de fusteria. —

TEATRE

Uns adolescents mutants li valen a Jordi Oriol la lliga dels dramaturgs

Crònica

LAURA SERRA
GIRONA

Ningú es va fixar si era lluna plena, la d'ahir a la nit, fins que van sortir de la Sala la Planeta. Però la lluna va ser crucial per a Jordi Oriol. El dramaturg es va proclamar vencedor del Torneig de Dramatúrgia del festival Temporada Alta després de superar un contrincant de nivell, Paco Mir, a la gran final.

La història d'Oriol, *Muda, muda*, començava com una comèdia costumista de dues parelles de pares –interpretats per dos únics actors, tal com marquen les normes del concurs, Julio Manrique i una Míriam Iscla brillant– que intenten explicar de manera maldestra els canvis de l'adolescència als seus fills, que s'han tancat als respectius lavabos. La parella va desgranant els tòpics de manual: "Són les hormones", "El

temps ho cura tot", "M'ho pots explicar", però, com que no obtenen resposta, es van posant nerviosos i suposant cada vegada un problema diferent i pitjor. I no van equivocats, els de la noia: la cosa és greu, però no pel que s'imaginen. A la casa del novio de la filla, també li intenten explicar un canvi al nano, però aquest porta cua. I pèl. I passa durant la lluna plena.

Jordi Oriol es va ficar el públic a la butxaca no només pel gir licantròp de la comèdia, sinó per un joc de personatges –la guerra de sexes funciona, i la de progenitors, més– i unes metàfores animals imbatibles. Paco Mir, però, no es va quedar enrere en la inventiva a *I deien que plouria*: la protagonista –interpretada per Mercè Comas al costat d'Àurea Márquez– és una senyora a les portes de la mort que li confessa a la filla passatges de la seva vida aparentment increïbles –o potser tot és fruit de la medicació, qui sap–, com ara que es va embolicar amb Miles Davis, va pujar a l'Himàlaia amb *perroflautes* vestits de Deca-

Jordi Oriol va guanyar Paco Mir i es va endur el sopar a El Cellar de Can Roca de premi. DAVID BORRAT

thlon, va fer d'espia per al govern en casos com Filesa i, ah, per cert, que ella és filla de Mick Jagger, àlies Miquel Roca (per *stone*, esclar).

Oriol i Mir havien batut, per arribar a la gran final, noms destacats de l'autoria teatral catalana, com Marc Crehuet, Mercè Sàrries, Marc Artigau, Marc Rosich, Carol López i Jordi Casanovas. Va ser aquest últim qui es va inventar fa tres edicions un torneig fantàstic, que no només ha descobert nous talents i ha demostrat així la bona salut de la dramatúrgia catalana, sinó que ha fet exercitar el múscul als veterans, ha donat fruit amb obres que després han passat a la cartellera teatral (actualment hi ha *El crèdit*, de Jordi Galceran) i, sobretot, ha generat germanor entre els autors –o això sembla– i un públic que aprèn a fer de fan cridaner. Cristina Clemente, gran relleu en la coordinació del Torneig, s'ha revelat com una presentadora amb grapa i humor. Ara només falta saber per quantes edicions tindrem dramaturgs nous per competir. Que sigui per molts anys. —